

Svědectví Zemřelého a Vzkříšeného bratra Aldina

Chci vám vyprávět, co teď Bůh koná v Brazílii. On je tentýž včera i dnes, Spasitel, který působí tam i zde v Evropě. Zachraňuje lidi, proměňuje a činí je novými. Toto činí v Brazílii. Chci vám vyprávět o tom, co je pro mě velmi důležité, o tom, co Pán Ježíš v naší provincii Rio Grande de Sul ukázal jistému bratrovi, který zemřel a po čtyřech dnech vstal z mrtvých. Během této doby mu Ježíš ukázal nebe. Tento bratr byl v našem městě a mnoho nám vyprávěl o tom, co v tom čase viděl. Já vám budu vyprávět jen velmi málo z toho, co mu Ježíš ukázal ve věčnosti, jak v nebi, tak v pekle. Ježíš ho vzal do těch dvou míst na čtyři dny a ukázal mu skutečné věci, které měl potom sdělit svému sboru a církvi Ježíše Krista. Bratr potom zůstal v našem městě několik dní. Měl pět shromáždění a pokaždé kázal více jak dvě hodiny o tom, co mu Ježíš ukázal. Je samozřejmé, že vám nemohu vyprávět deset hodin o tom, co všechno mu Pán sdělil. Povím vám jenom to, co mi utkvělo v paměti a zůstalo vyryto v mém srdci.

V misijní práci Pán činí veliké divy. Křtí mnoho lidí Duchem svatým, uzdravuje a věřící se chystají na Jeho příchod. Opravdu mohu říci, že na Jeho příchod toužebně čekají. Velice jsem se divil, že tady v Evropě, kde jsem na cestách už dva měsíce a deset dní, jsem ještě za celý čas neslyšel, aby se někdo modlil: „Přijď, Pane Ježíši!“ Právě dnes jsem rozmlouval s jedním člověkem a on mi řekl: „Víš, miluji tento život, velmi ho mám rád. Chtěl bych ještě žít.“ Odpověděl jsem mu: „Dobře ti rozumím.“ Ale v Brazílii se věřící horlivě modlí: „Přijď, Pane Ježíši!“ Není ani jedna pobožnost, ani jedno setkání doma, ani jediné noční modlitby, aby věřící nevolali: „Přijď brzy, Pane Ježíši! Vezmi svoji Církev, vezmi ji domů, toužíme po tom být už u Tebe doma!“ To je pravá touha a ta přináší výsledky. Věřící žijí posvěceným životem, očišťují se a žijí odděleně od věcí tohoto světa, které by je mohly svést.

Zpívali jsme refrén: „Pane, miluji Tě!“ A to přináší výsledky v našem životě. Mohu milovat Ježíše a zároveň milovat věci, které mě od Ježíše oddělují? Je to možné? Říkáme: „Pane Ježíši, miluji Tě, miluji Tě!“ A potom celý den zapomínáme, že Pán vůbec je. Teprve v neděli jsme znovu při zpěvu písně a radujeme se. Ať Bůh ukáže své milosrdenství a způsobí, abychom vzali na sebe také následky a nejenom se modlili: „Pane Ježíši, přijď!“, ale abychom byli hotovi a posílení. „Pane, chci být hotov, když Ty přijdeš, když budeš brát svou Církev. Absolutně nic mě nemůže oddělit ani vzdálit od Tebe.“ Řekl jsem, že budu vyprávět o některých věcech, které prožil bratr Aldino. On byl presbyteriánem ve městě nedaleko naší misie. Jeho příběh se stal velmi známým. Někteří pastoři z naší církve byli přítomni. Bratr Aldino cestuje po celé Brazílii a není ani jednoho týdne, aby nebyl pozván do některého sboru a nedělil se s tím, co mu Ježíš ukázal.

Tento bratr je člověk, kterému Pán v jeho službě požehnal. Povoláním byl policejní strážník. Po večerech a o svátcích hlásal Boží slovo a Ježíš žehnal jeho práci. Mnoho lidí bylo uzdraveno a mnoho jich přijalo křest Duchem svatým. Byl těžce nemocný, měl zvětšené srdce, které se neustále zvětšovalo. Často ho vezli do vojenské nemocnice z důvodů kritického stavu srdce. Lékaři se okamžitě snažili udržet ho při životě. Když se probral, řekli mu, že je to jeho poslední šance a okamžitě by se měl podrobit transplantaci srdce. Sdělili mu, že v opačném případě mu zůstává jenom týden života. Řekl jim: „Ne, ne, nechci to! Ježíš mě používal ve službě uzdravování a může uzdravit i mě. A jestli On chce, tak jsem připraven jít domů.“

A opravdu, jak předpověděli lékaři, během týdne zemřel. Bylo to na jednotce intenzivní

péče. Lékaři se ho okamžitě ujali a jeho žena stála v koutě místnosti a modlila se k Pánu. A Ježíš k ní promluvil skrze Ducha svatého: „Tvůj muž vstane z mrtvých!“ Proto hned přiběhla k lékaři a řekla: „Můj muž vstane z mrtvých!“ Lékař se usmál a řekl: „Paní, jste v hlubokém šoku. Váš muž nevstane z mrtvých. Právě teď mu zašívají tepnu, ze které vyteklo mnoho krve. Podívejte se, kolik jí vyteklo. Nemá žádnou šanci. Váš muž je mrtvý. Zemřel na následek silného infarktu srdce.“ „Nechte mého muž tady“, prosila paní, ale lékaři odpověděli: „Ne, musí být pohřben!“ Ta rodina se znala s jedním brazilským generálem, který se právě nacházel ve vojenské nemocnici. Bratrova manželka se s ním zkontaktovala a řekla mu: „Můj muž právě teď zemřel v nemocnici, ale Pán Ježíš mi řekl, že vstane z mrtvých. Nemohl by tady zůstat?“ Generál si nechal zavolat k telefonu hlavního lékaře a nařídil, aby ten mrtvý člověk mohl zůstat v nemocnici podle přání rodiny. Ležel tam čtyři dny a protože ta paní tvrdila, že vstane z mrtvých, udělali rentgenový snímek jeho srdce a zjistili, že je napůl roztržené. Polovina srdce odpadla.

Bratr ve svém svědectví řekl, že infarkt byl tak silný a náhlý, že nestačil říct ani jediné slovo. V okamžiku byl mrtvý. Když zemřel, přišel Pán Ježíš na oblaku, vzal ho z intenzivní péče a ukázal mu slávu nebe. Bratr neustále opakoval, že není schopen to vše popsat. „Nenacházím slov, abych popsal to, co mi Pán Ježíš ukázal.“ Říkal, že mu bylo dáno, aby mohl vidět, jak spasení věřící přicházejí domů. Bylo mu dáno stát u dveří brány nebe. Když vcházeli spasení, andělé stáli ve špalíru kolem široké ulice z průhledného zlata a vzadu se nacházelo velmi jasné světlo. Spasení, kteří přicházeli, byli přijati anděly s plesáním, vykřikováním a s palmami v ruce. Potom šli rovnou do toho jasného světla. Říkal, že se ho zmocnila silná touha jít také k tomu světlu. Řekl Ježíši: „Pane, mohu tam také vejít?“ Ale Ježíš mu odpověděl: „Ne, mám pro tebe službu a práci. Ještě tam nemůžeš jít.“

Představte si, ve shromáždění bylo mnoho lidí, více než tisíc bratrů a sester a žádné oko nezůstalo suché, když vyprávěl, jak krásně jsou spasení přijímáni anděly. Pak mluvil o tom, jak mu Pán ukázal odsouzení a peklo. Neustále na to poukazoval: „Bratři a sestry, jak dlouho budu žít, nikdy v mých uších nepřestane znít ten zoufalý křik odsouzených, který jsem slyšel. Ne! To bylo hrozné, jak oni zoufale křičeli o pomoc, smilování, lítost. ale nebylo jim to dáno.“ Vyprávěl, jak ho Ježíš provázel peklem.

Bratr Aldino byl také u mě doma a společně jsme seděli a rozmlouvali mnoho hodin. Kládl jsem mu různé otázky. Zeptal jsem se jaké je peklo, jak ho může popsat. Odpověděl, že je tak velké jako obrovská obydlená planeta. Pán Ježíš ho provázel, ale ti, kteří tam byli, nezjistili Jeho přítomnost. V jedné chvíli bratr uviděl jakoby malou horu, která vypadala jako oáza. Bylo tam mnoho lidí, kteří měli na sobě bílé šaty. Zarazilo ho to: „Pane, Ty máš v pekle své nebe?“ Ježíš odpověděl: „Ne, nemám tady nebe!“ „Kdo jsou tedy ti lidé, kteří mají bílé šaty?“ Ježíš mu odpověděl: „Dívej se pozorněji!“ Když se přiblížili k tomu shluku lidí oblečených v bílém a on se na ně podíval zblízka, uviděl, že na sobě měli plno skvrn a mnoho špíny. Zjistil, že to není žádná oáza, ale velmi smutný obraz. Slyšel, jak k němu Ježíš mluví: „To jsou lidé, kteří kdysi byli moji, ale zemřeli v hříchu.“ Ježíš jmenoval některé jejich hříchy, aby nám to mohl sdělit. Byli tam lidé, kteří zemřeli neusmíření, kteří žili v hádkách a neuměli prominout, kteří nebyli hotovi druhým odpustit. Byli tam takoví, kteří měli žádost očí. Slyšel, jak Ježíš říkal, že ty skvrny jsou chtíč, pýcha, lakomství, necudnost, cizoložství! Slyšel ještě mnoho jiných věcí, ale to si nezapamatoval. Bratr byl velmi šokován, že se jednalo o věřící, oblečené v bílém. „Byli to lidé, kteří se někdy ke mně obrátili, ale nebyli hotovi skoncovat s hříchem a zůstat oddělení. A teď v pekle jejich oblečení ukazuje všem, že jsou to ti, kteří kdysi patřili mně, ale nenechali si to, co ode mne obdrželi.“ Jak se na ně díval, náhle se na tuto skupinu lidí vrhl houf démonů, jako psi nebo lvi, kteří koušou jak zvířata a trhají. Někteří začali utíkat vpravo, kde byly strmé divoké skály a propast a uslyšel

pronikavý křik těch, kteří do ní spadli: „Copak už není žádné pomoci ani slitování?“ Tam dole byla jakoby vařící se láva a stoupal z ní dým. Potom uviděl druhou skupinu lidí oblečených v bílém, které houf démonů hnal tak jako se ženou ovce. Démoni hnali skupinu k místu, kde je čekali jiní démoni ohromné velikosti, mající jakoby račí klepeta. Těmi lidmi uchopovali a strašně je mučili. Bratr zavolal: „Ježíši, Ty už neslyšíš křik svých dětí? Slyš je přece! Odpověz jim!“ V odpovědi uslyšel: „Někdy byli moji, ale teď už ke mně nepatří, Já už je neslyším!“

Bratr byl tím velmi dojat a řekl: „Ach, Ježíši, jak lehce se odvracíme od odpadlíků, jak lehce je odsuzujeme a necháváme sobě samým. Říkáme: Oni jsou sami vinni, přece znají cestu. Jestli chtějí přijít zpátky, přece vědí, kde je sbor. Znají k němu cestu. Nechci je více znát!“ A právě tito lidé nejvíc potřebují naši pomoc, naši lásku. A my jako děti Boží jsme povinni vést takový život, aby zůstali přesvědčeni, že žijeme s Ježíšem.

Mohu vám říct, že služba tohoto bratra měla ohromný vliv na můj dosavadní život. Změnil se můj postoj k odpadlíkům a k těm, kteří ještě neznají Ježíše. Chtěl bych k tomu ještě něco říci. Jeden náš bratr, který je teď povolán Duchem svatým k misijní práci v Uruguaji, modlil se za lidi, kteří odpadli a odešli ze sborů, o které se on staral. Během modlitby mu dal Ježíš vidění. To je nezávislé na tom, co nám řekl bratr Aldino. Pán Ježíš mu ukázal hluboký důl v zemi. Na samém vrchu byl otvor. Když se podíval dovnitř tím otvorem, uviděl tam bratry, kteří odpadli. Usilovně se chtěli dostat ven z toho bláta, ve kterém uvízli. Viděl, jak se snaží vyskočit z toho dolu o hloubce mnoha metrů. Ze všech sil se zkoušeli dostat ven, ale chybělo jim ještě několik metrů. Svými silami se nemohli dostat ven. V tom vidění pak slyšel slova Pána Ježíše: „ **Ti, kteří odpadnou, jsou jakoby v dole, který je plný bláta a sami se odtamtud nedostanou. Pomohou jedině ruce modlících se!!**“

Bratři a sestry, Ježíš nám na naše srdce neklade jenom lidi ze světa, ale také děti Boží, které kdysi milovaly Ježíše, jejichž srdce hořelo pro Něho, ale dnes jsou od Něho daleko. Je tak mnoho věcí, které lidi zaměstnávají a tak mnoho věcí, které si chtějí přivlastnit. My jako děti Boží máme jen jednoho, který si nás přivlastnil, a to je Duch svatý. On v nás žije a my jsme chrámem Ducha svatého. Chce nás očistit, posvětit a učinit vhodnými ke svému dílu.

Ještě vám chci říci něco, co nám tento zmrtvýchvstalý bratr řekl. Byl vedený dál k obrovské skále. Když se přiblížili, uviděl velký dlouhý tunel. Bratr Aldino řekl, že tam ve věčnosti nemáme naše tělesné oči. Náš zrak je tady omezen, ale ve věčnosti je náš zrak velice ostrý a můžeme vidět neomezeně daleko. Ten tunel byl tak dlouhý, že nebylo možno vidět konce. Vchod do tohoto tunelu zavírala železná brána, u které stál veliký vůdce démonů. Bratr tam stál a poslouchal, jaké tento kníže vydává rozkazy. Slyšel je velmi dobře a věděl, že to musí předat církvi. Dostal to za úkol.

K tomu knížeti přicházely houfy démonů, kterým rozkazoval. Jednomu houfu řekl: „Na zemi je jeden známý evangelista, který se snaží mnoho lidí vytrhnout z našeho království. Nesmíte dopustit, aby dále hlásal evangelium. Musíte v něm vzbudit ducha pýchy, žádost očí a chtivosti, vnesete v jeho život ducha smilství. Jestli ho nepřivedete k pádu, způsobí, že mnoho lidí odpadne od našeho království. On je usiluje získat a to už nesmí dál vykonávat! Obdrželi jste úkol přivést ho k pádu, nesmí už dále hlásat evangelium!“ Jinému houfu kníže řekl: „Na světě je mnoho sborů, které jsou velmi horoucí a mají probuzení. Jsou pro nás tou nejnebezpečnější věcí na zemi. V těchto sborech musíte vyvolat chaos a zničit je.“ „Jak to máme udělat?“ ptali se démoni. „Především,“ odpověděl kníže, „tyto sbory nesmí zůstat jednomyslné! Musíte jejich jednomyslnost zničit. Bude-li jim chybět jednomyslnost, nebudou už mít sílu a vliv na lidi. Musíte postavit členy sboru proti vůdcům, pastorovi a starším. Když toho dosáhnete, tyto sbory už pro nás nebudou nebezpečné!“

Vidíte to? Tam dole v pekle se usilovně pracuje. Tam probíhají přípravy ke zničení

živých sborů. Lidi, kteří milují Ježíše, mají pekelné síly na mušce. Bratr mluvil dál a to vše mě hluboce zasáhlo. Dalšímu houfu ten kníže řekl: „Vaším úkolem je zničit manželství. Nesmíte dopustit, aby byla svatá manželství. Nesmíte dopustit, aby děti vyrůstaly ve zdravých rodinách. Musíte ničit manželství tak, aby děti pociťovaly nenávist a vztek vůči svým rodičům. Když budou plny nenávisti, tak se nikdy neobrátní ani od nás neodpadnou. Musíte v manželství způsobit rozvod! Ničit je tak, aby děti trpěly. Čím více budou trpět, tím více budou zapomínat na Boha a rouhat se Mu. Musíte ničit rodiny!“

Bratři a sestry, žijeme v posledním čase. Bratr slyšel ještě mnoho jiných rozkazů, které obdrželi, ale chtěl nám sdělit ty nejdůležitější. Potom slyšel, jak ti démoni přísahali knížeti: „Na to se můžeš spolehnout. Vyplníme své úkoly velmi dobře.“ A když byly rozkazy vydány, ta velká brána se otevřela a množství démonů s křikem a pískotem odletělo z toho tunelu a letělo směrem na zem. Ti démoni byli strašně velicí. Kdo je chce vidět, může se podívat na desky CD s rockovou hudbou. Vypadali přesně tak, ty veliké demonické postavy a také malí démoni se špičatýma ušima. Mohl jsem se o tom přesvědčit. Rockoví zpěváci mívají pekelná vidění a svým oblečením a chováním demony napodobují.

A tehdy Ježíš k němu promluvil: „**Řekni to mé církvi. To jsou démoni, kteří chtějí zničit můj lid. Řekni mým dětem, že Já jsem zvítězil a jsem vítězem! Řekni, aby se nebáli postavit se proti nim v mém jménu!**“ Když obdržel ten úkol, měl s Ježíšem dlouhý rozhovor. Prosil Ho, aby se nemusel vracet na ten hříšný svět, ale aby tam mohl zůstat. „Ježíši, nech mě tady, nechci se vrátit!“ Ale Ježíš mu řekl: „Musíš se vrátit. Potřebuji tě. Musíš říct mé církvi, že přijdu brzy a ještě je tak mnoho lidí na zemi, kteří nejsou připraveni. Řekni, že se musí přichystat, když přijdu brzy. Přijdu zanedlouho a vezmu je k sobě!“

Když se bratr vyrovnal s tím, že jej Pán potřebuje, vrátil se zpět na zem. Ježíš ho doprovodil zpět na kliniku a on vstal z mrtvých. Měl úplně nové srdce. Obdržel nové srdce! Celá lékařská dokumentace je dostupná! Udělali snímky a lékaři se vyjádřili takto: „To není jeho staré srdce.“ Ten bratr obdržel úplně nové normální zdravé srdce. Tlak má 120/80 jako u mladého člověka. Každý týden v sobotu a neděli káže v těch tropických vedrech 10-11 hodin denně bez žádných známek únavy. Pán Ježíš v jeho případě učinil něco nového. Jezdí po sborech a říká lidem, že se mají přichystat, protože Ježíš přijde velmi brzy.

„Přijdu velmi brzy!!“

Nechci jenom říkat: „Pane, miluji Tě, miluji Tě!“ Říkám: „Pane Ježíši, chci Tě ještě více milovat, sloužit Ti věrně a sloužit druhým!“ Řekl jsem to už v některých sborech a chci to říci také tady, v Německu. Ten pastor mi řekl, aby lidé jednou provždy nechali televizi v pokoji a začali chodit na shromáždění. Nejsem kazatelem, který káže proti televizi, ale chtěl bych vás probudit k bdělosti, Měli byste se pozastavit nad tím, jak probíhá váš život a k jakému cíli směřuje.

Byl jsem v jednom sboru ve Švýcarsku a tam ke mně přišla jistá paní a řekla mi: „Misionáři, prosím, modlete se za mého muže!“ „Co se s ním děje?“ zeptal jsem se. Řekla mi: „Každý den sedí několik hodin před televizí a dívá se na sexuální filmy. Jak může sloužit Ježíši? Jak mu chce sloužit? Jak můžeme být svatou rodinou?“ Říkala to se slzami v očích. Její muž stál vedle ní a namítal: „Máme přece povoleno trochu zábavy.“ „Ale ne takovou“, řekla žena. „Jak můžeme být křesťanskou rodinou?“ Řekl jsem jim: „Ježíš chce mít s námi intimní společenství! Říkat jen ústy: „Ježíši, miluji Tě!“ nestačí. Jde o mnohem víc než jen povědět tato slova. Říci: „Ježíši, miluji Tě!“ nemá žádnou cenu, jestli nám chybí vnitřní spojení s Ježíšem.“

My věřící, chceme-li se dostat do nebe, musíme mít ten správný vztah s Ježíšem. Ptám se vás, bratři a sestry, máme ten správný vztah s Ježíšem, když do našeho života neproniká nic z Jeho života? Pokud máme s Ním každý den obecenství, něco z Jeho čistoty a svatosti v nás

musí zůstat. Věříte tomu? Dám vám ještě jinou otázku: Jestliže každý den vysedáváme před televizí a díváme se na filmy, může něco z nich k nám proniknout a zůstat v nás? Možná myslíte, že ne. Já jsem vyrůstal v Brazílii, kde ještě nebyla televize. Teprve když jsem přijel na návštěvu ke strýci a tetě do Ameriky, uviděl jsem poprvé film v televizi. Byl to biblický příběh, velmi dobrý, ale se vším tím neřádem, co je normálně v televizi. Je to už více jak třicet let a udělalo to na mě takový dojem, že ještě dnes bych vám o tom mohl vyprávět. Určitě to působí na nitro člověka, i na moje. Někdy jsem u věřících a tam mají zapnutý televizor, společně se díváme a pak se jdeme modlit. Co myslíte, že mám před očima? Možná si řeknete, že jsem staromódní, ale já mám před sebou neustále obrazy z toho filmu. Musím pak s tím bojovat. Musím bojovat s tím, co jsem viděl, aby mi to nezabíralo místo v srdci, když se modlím. Zůstává to uvnitř mne, mimo mou vůli. Vám se to nestává? Opravdu?

Když se díváme na Ježíše, zůstává v nás vyrytý Jeho obraz. Stáváme se více podobní Jemu. Co se říkalo o prvních křesťanech? Jsou křesťané, to znamená Kristovci. Proč? Protože přebývali s Kristem a byli Jemu podobní. Lidé poznali, že jsou to křesťané, protože byli podobní Kristu. Mluvili tak, jak mluvil Kristus, milovali tak, jak miloval Kristus, nenáviděli hřích tak, jako Kristus. Dám vám jeden příklad z Brazílie. Jednoho dne jsem byl v obchodě, seděl jsem s vedoucím a rozjímali jsme o jistých věcech a pevných cenách. V jedné chvíli kolem obchodu procházely tři sestry z našeho sboru a on najednou přestal a řekl: „Teď právě jdou kolem vaše tři ovečky.“ „Co, prosím?“ „Ano, to jsou tři ovečky z vaší církve, které tudy procházejí.“ „Odkud to víte?“ zeptal jsem se. Odpověděl mi: „Vaše věrné je možno rozpoznat z dálky!“ Vidíte? Zdaleka je vidět, že jsou s Kristem. Nic jsem mu neříkal, nic nevysvětloval. On sám poznal, že ty sestry jsou našimi ovečkami. Bylo to možné vidět z dálky.

Víte, co hlásám tam u nás v Brazílii? Máme tam probuzení a svým věrným říkám: „Neunavujte lidi, neusilujte mluvit o svém svědectví a nevysvětľujte, jak se mají stát křesťany, ale žijte s Ježíšem. Mějte s Ježíšem blízký vztah a budete mít lepší svědectví.“ Člen našeho sboru mi vyprávěl, že jedna z našich sester rozmlouvala s jednou paní. Ta sestra byla kdysi spiritistickým médiem. Po nějaké chvíli se jí ta paní zeptala: „Když jsem vedle vás, cítím se dobře a bezpečně. Co máte, co já nemám?“ Tehdy ta sestra odpověděla: „Bývala jsem médium, ale teď patřím Pánu, stala jsem se Jeho dítětem. Prosím, přijďte na naši bohoslužbu a tam uvidíte, co já mám!“ „A kdy máte bohoslužby?“ „Každou neděli v osm večer.“ Nemusíte trápit lidi vašim povídáním, že Bůh je Stvořitel, že je Pánem a ďábel je spiritista, ale musíte je uvést do duchovní atmosféry, k modlícímu se sboru, aby tam uslyšeli Slovo Boží. Tehdy ti lidé přijdou, odevzdají své životy Ježíši a prožijí moc Boží. Kladu teď velký důraz na to, aby věřící méně mluvili a mnohem více žili posvěceným životem s Ježíšem, měli s Ním osobní kontakt. Tehdy nevěřící budou přicházet a ptát se: „Řekněte nám, co to máte? Když jsem vedle vás, cítím se pod velikou ochranou.“ „Prosím, přijď na naše nedělní shromáždění! Prožij s námi setkání s Ježíšem a budeš vědět, proč jsem jiný, a proč mám pokoj.“ Tam uslyší poselství evangelia a prožijí moc, která je změny.